

Jednostavno živjeti u prosincu

Jednostavno živjeti u prosincu Prema Anselmu Grünu priredio Pavao Madžarević

Snaga čežnje

Došašće je vrijeme čežnje. Pjesme, svijeće, miris dovode nas u dodir s dubokom čežnjom za zaštićenošću i zavičajem, za jednom drugom stvarnošću koja probija u naš hladni i uzbuđeni svijet.

Čežnja za apsolutnim

Sjećanje na iskustva zavičaja koja smo ranije doživljavali u došašću, postavlja pred nas pitanje što nas sada nosi. Što nas je tada diralo? Mi duboko u svome srcu slutimo da je tu u nama dodiruto nešto središnje, centralno, čežnja za svijetom punim ljubavi i nježnosti, koja je prožeta iščekivanjem Božanskoga djeteta, nadom da će sve postati novo kad sam Bog uđe u naš svijet.

Čežnju se godinama odbijalo smatrajući je romantičnom. Ali istodobno se opažalo sve više neumjerenih težnji, strasti za nečim koje su postale prave ovisnosti: ovisnost o alkoholu, o lijekovima, o jelu ili pak o pretjeranoj potrebi za mršavljenjem, igrom, radom, odnosima ili seksualnošću.

Ovisnosti, neumjerene težnje uvijek su potisnute čežnje. Tražimo nešto što ovdje ne možemo naći. Ali mislimo da ćemo si to sami pribaviti pijenjem ili igranjem ili radom. Čežnja jest doduše usmjerena na ljude. Ja čežnem za time da budem ljubljen, za time da me mnogi ljudi vole, da pred mnogima zabljesnem svojim uspjehom, da budem priznat. A ipak, ne znam koliko velik imetak i ne znam kako duboka ljudska ljubav ne mogu utažiti našu čežnju, koja se naposljetku svodi na nešto transcendentno, na nešto što nadilazi ovaj svijet. Čežnja traga za nečim apsolutnim, za nečim što obuhvaća mnoge relativnosti našega života.

Trag u našem srcu

Mnogi se ljudi tuže da im je Bog jako dalek, da ga ne osjećaju. Takvim ljudima uvijek savjetujem: „Stavite svoju ruku na srce i oćutite svoju nutrinu, koja se čežnja u vama javlja! A zatim si zamislite da je vaša čežnja trag koji je Bog položio u vaše srce da vas podsjeti na njega samoga, da vas upozori na njegovu blizinu. Kad osjetite sebe i svoju čežnju, vi ćete osjetiti i Boga. Tko ne osjeća sebe, ne može osjetiti ni Boga.“ Saint Exupéry je rekao: „U čežnji za

ljubavlju već se nalazi ljubav.“ Zato možemo također reći: U čežnji za Bogom već se nalazi Bog. U čežnji za zaštićenošću već je zaštićenost. Umjesto da se žalim da iskusujem premalo ljubavi, premalo zaštićenosti, premalo duhovne dodirnutosti, ja u sebi opažam čežnju za time. A u čežnji je već sve to za čime čeznem.

Dulcedo dei – Okus Boga

Mnogi bježe od svoje čežnje jer misle da čežnja u njima proizvodi samo bol. Oni vide jedino ono što se ispunja. Ali čežnja ima vlastitu kvalitetu. Čini nas životnima i širokima, prostranima. Ljudska duša bez čežnje gubi svoju elastičnost, izdržljivost. Postaje kao ustajalo pivo koje više nema nikakva okusa. Osjetimo li u čežnji same sebe sa svime u nama što nadilazi ovaj svijet, tada nam to daje okus tajne, naposljetku okus Boga – koji se u srednjemu vijeku smatralo slatkim okusom, slašću. Govorilo se o dulcedo dei, o slasti Boga.

Običaj je da u vrijeme došašća i Božića jedemo sitne slatke kolačiće. U ovome starom običaju možemo naslutiti nešto od slasti, slatkoće Boga.

Kako iz neumjerene težnje, opet postaje čežnja

Neumjerena težnja može ozdraviti jedino ako se opet pretvori u čežnju. Kako se to događa?

- Ne odbijam svoju neumjerenu težnju. Pogledam je. Što namjeravam sa svojom neumjerenom težnjom? Što u sebi ne želim pogledati? Koje razočaranje ne želim prihvatiti i izdržati? Možda mi pijenje pokazuje da čeznem za dobrim raspoloženjem, za slobodom od svojih zapreka, smetnji, zadržavanja, da čeznem za osjećajem da sve mogu zaboraviti, da ništa ne moram činiti nego jednostavno samo biti tu.
- A onda se pitam kako na ovu čežnju mogu odgovoriti drukčije. Mogu se prenijeti u dobro raspoloženje, primjerice slušajući glazbu, ili ako jednostavno iznutra zastanem, zaustavim se i osluhnem u tišinu, u šum vjetra ili u kišu koja pada.
- Kad si svoju čežnju utažim na putevima na kojima sam slobodan i pri sebi, tada konačno imam bolji osjećaj nego ako ga proizvodim alkoholom ili drogom. Jer osjećam se slobodnim. Ja sam pri sebi. Ne osuđujem sebe radi svoje neumjerene težnje, nego dolazim u dodir s čežnjom koja se u njoj krije. Kad osjetim da neumjerenu težnju mogu pogledati i kao prijateljicu, prijatelja, koja me upućuje na bitne stvari u mome životu, tada takvo gledanje može postati oslobađajući put pun nade.

Meditativni poticaj **Vrijeme čekanja – sjaj novoga**

Našoj duši čini dobro da i vrijeme čekanja na blagdan Božjega rođenja doživimo svjesno i to vrijeme oblikujemo i slavimo.

Obećanje četiriju svijeća

U svoj stan postavite adventski vijenac (ili panj). Adventski vijenac je znak da naš život koji se često raspada, ponovno postaje cjelovit i zaokružen. (Panj pak podsjeća na nadu o ispunjenju proročke riječi kod Izaijije: „Isklijat će mladica iz panja Jesejeva, izdanak će izbiti iz njegova korijena...“).

Prije svake nedjelje došašća zapalite jednu svijeću i mirno pogledajte na svijeću, na ono što ona u nama izaziva, pokreće. Blago svjetlo svijeće dovodi nas u dodir s vlastitom čežnjom. A to je obećanje.

Prva svijeća je obećanje da ćemo postati jedno sa samima sobom, sporazumni sa svojim životom.

Druga nas svijeća poziva da dopustimo da blago svjetlo poteče u naše odnose. Pogledajte u ovome toplom svjetlu na svoga partnera umjesto da ga prosuđujete. Tamne sjene koje su se spustile na odnos, obasjat će vas i rasvijetliti.

Treća svijeća hoće pustiti da Kristovo svjetlo prodre u sva područja vašega tijela, vaše duše i vašega duha, da bi se sve u vama preobrazilo.

Četvrta svijeća upućuje na četiri počela, na zemaljsko. Sve što se odnosi na vašu svakodnevnicu – zarađivanje novca, rad ili stanovanje – hoće biti preobraženo Kristovim svjetlom, da bi u vašemu životu Bog poprimio obličje i sve rasvijetlio.

Zadržite osobni ili obiteljski obred adventskoga vijenca (ili panja). Možete zapjevati koju adventsku pjesmu ili poslušati adventsku glazbu. Možete glasno izgovoriti nekoliko prošnji:

Što je moja čežnja za mene, za moju obitelj, za ljude oko mene, za široki i prostrani svijet?

Čemu se nadam dolaskom Isusa Krista u moj i naš svijet?

Vrijeme blagdanâ

4. prosinca je **blagdan svete Barbare**. Od davnine se režu grančice trešnje i stavljaju u vazuu s vodom. Grančice će zatim na Božić procvjetati kao što pjevamo u božićnoj pjesmi: „O ponoći usred hladne zime procvjetao je cvijet.“

6. prosinca je **blagdan svetoga Nikole** – ne samo dječji blagdan. On nam pred oči stavlja očinskoga čovjeka koji je osjetljiv za nevolju i potrebe ljudi i djelatno im pomaže. Nikola nas

poziva da prema samima sebi postupamo očinski i prilazimo ljudima kojima Otac čini dobro, stoji uz njih i hrabri ih za život.

8. prosinca slavimo **blagdan Marije Bezgrješne**. To znači da je u Mariji nešto nepatvoreno i čisto, što nije bilo smučeno grijehom. U Mariji uvijek slavimo same sebe. U nama je dakle nešto potpuno bistro i čisto, nešto netaknuto i bezgrješno. Marija nas poziva da same sebe gledamo optimističnije. Trebamo prestati u sebi uvijek opažati samo pogrješke i slabosti. Trebamo vjerovati poruci da je u nama nešto čisto, iskreno, nešto što nije savijeno prilagođivanjem duhu vremena, nešto jasno što donosi jasnoću i u život drugih ljudi. Povjerujemo li ovom čistom u sebi, postat ćemo sposobni reći Da sebi, prihvatiti sebe, prestati s optuživanjem i obezvrjeđivanjem samih sebe.

Rođenje Boga u nama

Na **Božić** slavimo rođenje Boga u betlehenskoj štali. Ali slavimo i rođenje Boga u vlastitome srcu. Božić je blagdan mistike. Pogledamo li u sebe, nećemo naići samo na vlastite misli i emocije. Ispod svega potisnutoga i suzbijenoga nalazi se prostor tišine u kojemu smo potpuno zdravi i čitavi. Ondje se Bog u nama rađa kao dijete. On u nama sve čini novo. On zajedno s nama slavi novi početak. Mi nismo čvrsto prikovani na prošlost, na povrjede naše životne povijesti, na svoja zatajenja i neuspjehe. Kad se u nama rađa Bog, sve je moguće. Otvara nam se budućnost. I mi smijemo vjerovati: naš život postaje dobar. Kad se u nama rodi Bog, tada u nama više neće biti ništa što bi bilo vrijedno osuđivanja. Sam Bog se odvažuje prebivati u nama. Zato bismo se i mi konačno trebali odvažiti nastaniti se u sebi i vjerovati da u svome srcu i u svojoj štali imamo ugodan stan, pun svjetla i topline, stan u koji možemo pozvati i druge. Ne trebamo se sramiti sebe i svoga srca. Ono je postalo stan Božanskoga djeteta, koje preko nas želi u ovaj svijet isijavati svjetlo i ljubav.

Vrijeme razmišljanja

Uzmimo si vremena da i u vrijeme između Božića i Nove godine svako malo sjednemo uz božićno drveće, promatramo jaslvice i pogledamo božićne slike, da bismo otkrili kako su umjetnici gledali tajnu Božića. Meditiranjem se uživimo u tajnu Božića, da bi i u nama bio Božić, da bi i naša noć postala sveta noć, noć obasjana Božjim svjetlom. I pjevajmo božićne pjesme. Opažajmo što one u nama pokreću, što u našem srcu diraju.

Sjaj novoga

Nova Godina je osmina Božića. Blagdan Božića trebao bi u nama sve obnoviti, da bismo novu godinu mogli uistinu započeti na nov način. Obredi jedna vrata zatvaraju, a jedna otvaraju. Vrata stare godine treba najprije zatvoriti, prije nego se mognu otvoriti vrata u novu godinu. Na Silvestrovo načinite mali osvrt, sami ili u krugu svoje obitelji, svojih prijatelja. Uzmite ponovno u ruke svoj kalendar, rokovnik i pred Bogom pogledajte što je bilo, koje ste termine opazili, gdje su bili vrhunci, gdje ponori, dubine. I pokušajte sve prihvatiti sa zahvalnošću, ono teško i ono lagano, ono dobro i ono opterećujuće, svijetlo i tamno. I proteklu godinu zahvalno stavite u Božje ruke, u povjerenju da je sve dobro, da si više ništa ne trebate predbacivati. A zatim zamolite Boga za njegov blagoslov za novu godinu.

Mnogi Novu godinu započinju s oglašavanjem mužara. Za mene je važno novu godinu pozdraviti u šutnji. U šutnji osjećam kako staro vrijeme izmiče, a novo, nedodiruto vrijeme se

nudi, vrijeme koje nije potrošeno, koje u sebi skriva posve nove mogućnosti, koje i meni obećava novost.

Zamolimo Boga da tu novost blagoslovi, kako se ništa ne bi vratilo u stare kolotečine, nego ostalo novo i bacilo novi sjaj na naš život.

Tiha noć, sveta noć...

Ni jedna druga božićna pjesma nije raširena toliko kao pjesma „Tiha noć, sveta noć“ („Stille Nacht, heilige Nacht“). Ali ni jedna nije toliko podcjenjivana: govori se da je kič, da ne pripada u liturgiju. Ali nakon puritanske faze usuđuju se sada i prosvijećeni župnici božićno bogoslužje zaključiti ovom pjesmom.

Ova pjesma ujedinjuje sve: kritične i srasle sa zemljom, intelektualce i jednostavne. Ona izaziva osjećaje koje svatko poznaje iz svoga djetinjstva. I kad se tko odvaži zapjevati ovu pjesmu, osjeća da ona godi i da je prava stvar.

Sama pjesma je rođena iz nevolje. U maloj seoskoj zajednici Oberndorf u blizini Salzburga kapelan je bio Joseph Mohr. Upravo pred Božić 1818. zatajile su crkvene orgulje tako da se bogoslužje moralo slaviti bez orgulja. U svojoj nevolji napiše kapelan jednu božićnu pjesmu i zamoli prijatelja – učitelja Franza Grubera da ju uglazbi.

Na Polnoćki odjeknula je zatim ova pjesma prvi put. Kapelan ju je zapjevao zajedno s učiteljem i s nekoliko učenika. Franz Gruber je pratio malu scholu na svojoj gitari. Očito je ova pjesma već tada dodirнула srca jednostavnih ljudi. Nevjerojatno se brzo proširila – najprije u salzburškome kraju i u Tirolu, zatim i u Njemačkoj. Pod utjecajem pruskoga kralja Wilhelma I. tekst je preuzet i u evangeličku crkvenu pjesmaricu.

Prevedena je na mnoge jezike. Danas se pjesma „Tiha noć, sveta noć“ po čitavome svijetu pjeva kao prava božićna pjesma. Ona je narodna pjesma koja se obraća srcu. Ne smije ju se stavljati na teološki ispit. Ali ona ipak hoće izraziti nešto bitno o Božiću.

Svaka kitica započinje obraćanjem „Tiha noć, sveta noć“. Božić je povezan s tišinom. Krist se rađa u tišini noći. Pripovijest i slike o Božiću odišu ovom tišinom. Pogledamo li ih i razmatramo, njihova se tišina upija u nas. Isto tako hoće tišina, koja se u ovoj pjesmi uvijek iznova opijeva, zahvatiti i ispuniti naše srce. Božić nije samo obiteljski blagdan. Božić je i mistični blagdan. A k tomu spada i tišina. Kad sam tih – kad se smirujem i pozorno osluškujem –, u mom se srcu može roditi Krist.

U trećoj kitici pjesme opijeva se Isus kao Spasitelj, kao Iscjelitelj. Tek kad se smirim, može se u tišini moga srca roditi Isus kao pravi Iscjelitelj moje duše. I tada će tiha noć postati za mene i sveta noć: noć koja je posvećena Božjim očovječenjem.

Ona postaje noć u kojoj nam se u Isusu pojavljuje spasenje, noć u kojoj Bog po svojoj ljudskoj blizini našim dušama dariva mir, nadu i ozdravljenje.

Inspiracija **Nutarnje siromaštvo – put k Bogu**

Božić u bogatim zemljama postaje sve više blagdanom konzumiranja. Sreću se zamjenjuje s imati i posjedovati. Popisi želja upravljani su na materijalno. Jedan pogled na Besjedu na gori, kako ju donosi Matejevo Evandjelje, može upravo u ovo vrijeme pripomoći u promjeni perspektive.

Cijenjenje bogatstva

Naše vrijeme je obilježeno gomilanjem sve većega bogatstva. Mnogi pohlepno žude za novcem i imetkom. Svoju vlastitu vrijednost čine ovisnom o tome koji automobil voze ili koje haljine nose. Djeci u školi njihovi se suučenicima rugaju ako imaju jeftine tenisice ili im košulja odnosno hlače nisu obilježene modnom markicom.

Sve se hoće imati u ruci, svoj život, dobra ovoga svijeta i ljude. Inteligencija više ne služi promatranju istine bez određene namjere, nego se shvaća kao sredstvo socijalne dominacije i kontrole. Svojim tehničkim znanjem hoće se instalirati nebo na zemlji. Pritom je svakomu tko razmišlja kritički jasno da puko zarađivanje i novac sami po sebi nisu nikakva vrijednost, da ničemu ne koriste ako ne znamo kojemu dobru služe.

Blaženstva kao putokaz

U ovoj situaciji raste čežnja za pravom mudrošću bez određene namjere koja ne gomila puno znanja da bi preuzela vlast nad drugima, čežnja za istinom koja vidi dublje. Ovamo se pridružuje i čežnja za slobodom koja se ne definira mnoštvom mogućnosti konzumiranja i s imati. Na ovu čežnju odgovara Isus blaženstvom siromašnih duhom. Dok Luka misli na stvarno siromašne, Matej u prvome blaženstvu Besjede na gori shvaća siromaštvo kao nutarnji stav. Kod Luke Isus onima koji nemaju ništa obećava spasenje koje će im darovati Bog. U Božjemu kraljevstvu su ponajprije siromasi ti koji u nj smiju ući. Oni su otvoreni za ono što im Bog obećava. Kod Mateja to blaženstvo nije u prvome redu obećanje, nego pokazivanje puta. Stoga siromaštvo u duhu traži od slušatelja rad na sebi samima. Siromaštvo u duhu je u konačnici stav koji mnogi duhovni pisci i mistici traže od ljudi, a koji i psiholozi vide kao put do prave sreće. To je stav nutarnje slobode i neovisnosti. Isus ne naziva blaženima samo one koji nemaju novaca. Jer ne

imati ništa, biti bez ičega za Bibliju nije poželjan cilj kojemu treba težiti. Isusu je stalo do nutarnje slobode. Ja ne visim o stvarima, ni o ljudima. Ne trebam bogatstvo. Ako nešto imam, mogu to podijeliti i s drugima. Mogu u tome uživati, ali neću se jdati ako to ne dobijem. Ova nutarnja sloboda prema stvarima i potrebama preduvjet je za pravu sreću.

Jedan od puteva k Bogu

Za Grgura Niškoga siromaštvo u duhu je uvjet za uzdignuće prema Bogu u slobodi. On ovo blaženstvo dakle ne tumači moralizirajući kao odricanje od svega posjedovanja, nego mistično kao put k Bogu: „Hoćeš li znati tko je siromašan duhom? Onaj tko bogatstvo duše mijenja za probitak života; tko radi Duha trpi nevolju, tko zemaljsko bogatstvo stresa sa sebe kao teret da bi se podigao i zrakom se vinuo u visine.“ Nutarnje siromaštvo podiže dakle dušu k Bogu. Oslobađa nas svake vezanosti. Imetak vuče dolje. Duh koji je postao slobodan od vezanosti uz materijalno, može se u kontemplaciji vinuti k Bogu i sjediniti s Bogom.

Prvo blaženstvo je dakle put do nutarnje slobode i do prave sreće. Ali ono je istodobno i obećanje onima koji u svojim rukama nemaju ništa, koji se pred Bogom osjećaju nemoćnima, koji čitavom svojom egzistencijom osjećaju da ovise o Bogu. I ono je obećanje onima koji ne mogu ići duhovnim putem, koji su jednostavno razočarani samima sobom, koji su zarobljeni u sebe.

Prostor slobode

Kako izgleda sreća koja kroz osam stavova opisanih u Blaženstvima besjede na gori u ljudima raste, konkretizira Isus u Blaženstvima besjede na gori u sporednoj rečenici koja započinje riječju „jer“. Kod siromaštva u duhu slijedi rečenica: „jer njima pripada kraljevstvo nebesko.“ Kraljevstvo nebesko je kod Mateja ono što Isus u Markovu Evandjelju naziva „kraljevstvom Božjim“: mjesto na kojemu Bog u nama gospoduje. Tko je siromašan u duhu, odriče se toga da svime ovlada i sve u sebi kontrolira. On je otvoren za Božje gospodstvo, za njegov dolazak u naš svijet, u naš život.

Ondje, gdje Bog u čovjeku gospoduje, taj čovjek postaje potpuno on sam. Ondje on nalazi svoje pravo sebstvo. U slici nebeskoga kraljevstva odzvanja i: U takvu čovjeku otvara se nebo. U njemu je nebo, prostor prostranstva i slobode, punine i ljubavi – misao koja nam upravo u božićno vrijeme čini dobro i koju smijemo mirno pripustiti.

Što je siromaštvo duhom?

Mistici su siromaštvo duhom shvaćali uvijek na svoj način. To nije samo sloboda od posjedovanja, nego u konačnici sloboda od vlastitoga ega. Tko je siromašan duhom, taj je otvoren za svoju pravu bit, otvoren je za Boga koji je u njemu. Učitelj Eckhart govori u jednoj propovijedi o Mt 5,3 o trostrukome siromaštvu:

- Siromašan duhom je onaj tko ne želi ništa, ništa ne zna i ništa nema. Za duhovnoga čovjeka to znači da on na svome duhovnom putu ne želi postići ništa. On ne rabi Boga za to da bi imao nešto za sebe, da bi doživio ispunjenje svojih želja ili se u Bogu osjećao ugodnije ili sigurnije. Siromaštvo duhom znači odsutnost namjere. A ova odsutnost namjere je upravo u ponašanju s Bogom, ali i u ponašanju s ljudima preduvjet za uspjeti susret.
- Drugi oblik siromaštva jest taj da ništa ne znamo. Učitelj Eckhart shvaća to ovako: Pravi mudrac ne zna ništa ni o Božjemu djelovanju u sebi samomu. On se jednostavno prepušta bogu. Odriče se toga da tumači Božje djelovanje. Prepušta se tajni njegove milosti. Ograničuje se na očitovanja Božjega djelovanja. Ali se odriče i od toga da sve točno tumači. To znači: ostavlja svako znanje o gospodstvu i čezne za pravom mudrošću bez određene namjere.
- I kao treće, siromaštvo znači da ništa nemam. Ništa ne pripada meni, ni čovjek, ni moja kuća, ni moj život. Ja smijem u svemu uživati. Ali znam da mi je to samo posuđeno. Moje tijelo mi je darovano. Ali ga ne mogu posjedovati ni zdravim načinom života jamčiti njegovo funkcioniranje. Ja sam moje tijelo. Ali ono mi i izmiče. Ljudi koje volim ne pripadaju meni. Oni su slobodni. I samo ako ih ostavim slobodnima, mogu ih stvarno ljubiti. Ali prije svega ne pripada mi Bog. Boga ne posjedujem, ja se njemu predajem a da u svojim rukama nemam ništa.

Praksa Za čime srce žudi

Božić u društvu preobilja: Možeš si poželjeti što ti srce želi. Ali na stolu darova ne nalazi se uvijek ono što našu čežnju taži.

Za čime srce žudi

„Božić je bio vrijeme tišine i razmišljanja sve dok netko nije došao na ideju da bi trebalo davati darove.“ Tako govore kritičari. „Darovi su na kraju krajeva izraz ljubavi i odnosa“, govore drugi. Mnogi gledaju kako bi svoju privrženost mogli izraziti darovima. Drugi pak čekaju na to da takve znake privrženosti prime. Pritom se naravno radi o nečemu temeljnome, o nečemu što primarno nije kršćanskoga podrijetla. Već je na rimskim novogodišnjim danima bilo uobičajeno službenicima i uglednim osobnostima poželjeti sreću. Pri svečanosti saturnalija i u keltskim

zimskim svečanostima razmjenjivali su se darovi. Biblija pripovijeda o darovima triju mudraca. Božić se povezivalo s poganskim tradicijama i običajima – i darivanje se provelo. Tradicija da jedni druge darivamo započinje oko 1450. Tada je u Konstanci nastao običaj za Božić darivati djecu. Seljaci su uključivali i životinje, one su dobivale jabuke, orahe, kruh kao slastan zalogaj. A nakon što je Martin Luther oko 1535. darivanje djece ukinuo po svetome Nikoli, djeca su darove ipak dobivala od „djeteta Isusa“.

Kad si želimo sretan i veseo Božić, želimo jedni drugima dobro, uspjeh u našem životu. A kad se u Italiji poželi „buon natale“, dobru svetkovinu rođenja, tada u tome lebdi i ono što nam srce stvarno želi: da naše vlastito rođenje, naše osobno očovječenje uspije.

Pripovijest o željama

Bio jednom jedan bračni par koji je skupa proveo 25 bračnih godina i svoj srebrni bračni jubilej slavio upravo na zajednički 60. rođendan.

Tada se usred svečanosti pojavi vila i navijesti oboma da svatko od njih slobodno izabere jednu želju. Žena si odmah poželi: „Najradije bih sa svojim mužem obišla čitav svijet.“ Vila zamahne svojim čarobnim štapom – i odjednom se iz ničega pojavi karta za putovanje. Zatim je na redu bio njezin muž. On je pitao: „Mogu li si zaista sve poželjeti?“ Vila potvrdi: „Sve što ti srce poželi.“ „Dobro“, kaže on, „onda bih rado poželio 30 godina mlađu ženu.“ Vila svojim čarobnim štapom zaokruži zrakom – i muž je već imao 90 godina...

Vaš svakodnevni obred Osjetiti čežnju

Gesta prikladna ne samo za vrijeme došašća nego i za božićno vrijeme i dobro izražava tajnu ovoga vremena, jest gesta ruku koje držim jednu preko druge na sredini prsa. Postoji stav prekrštenih ruku preko prsa. To je stav zatvaranja vrata i zaštite nutarnjega prostora tišine. Od njega je različit ovaj adventski i božićni stav. Osjećam objema rukama toplinu u središtu prsa. I osjećam čežnju koja se javlja u mojim grudima. U čežnji osjećam sama sebe i osjećam Boga. U

čežnji za ljubavlju iskusujem ljubav. I u čežnji za zaštićenošću osjećam zavičaj. U adventsko vrijeme to je prije svega stav čežnje. U božićno pak vrijeme upućuje me ova gesta na Isusovo rođenje u mom srcu. Mogu sebi zamisliti toplinu, koju širi smiješak Djeteta u betlehenskoj štali i blago svjetlo koje štali dariva ugodno ozračje. Kad zatim slušam Božićni oratorij Johanna Sebastiana Bacha, držim svoje ruke u središtu grudi i njišem se tamo-amo kod obje arije alta „Pripremi se, Sione, nježnom mladicom“ i „Spavaj, najdraže moje, uživaj spokojno“. Tu naslućujem što Bach hoće izraziti glazbom: da se Isusovo rođenje događa u našem srcu i da nas ispunja nježnošću i ljubavlju. Božić tada preobrazuje moje samoopažanje. U svjetlu Božića gledam da je moje srce puno svjetla i ljubavi. To mi dariva nutarnji mir. Taj božićni mir želim vama. Gestom na prsima prekrivenih ruku neka tajna Isusova rođenja preobrazi Vaše tijelo i Vašu dušu, Vaše raspoloženje i Vaše samoopažanje i srce Vam ispuni svjetlom i ljubavlju.